

Fredag 18 oktober

Kitten Anderberg

jur kand, ger juridisk rådgivning. Se där ett föredömligt sätt att använda personalens kompetens! Det handlar om Fäladsgårdens tjuugoårsjubileum som biblioteket där firar med maratonöppet nu på fredag. Man stänger inte förrän halv nio på lördagsmorgonen, fast Kitten går hem redan kl 17 på fredag. Däremot kan man lyssna till en annan ur personalen som läser spökhistorier efter mörkrets inbrott. Man vill genom sin aktion gå emot strömmen, skriver man i vad som får uppfattas som stillsam polemik mot andra grenar inom biblioteket och förvaltningen.

Jan Torsten Ahlstrand

är som bekant chef för Skissernas museum men skulle inte ha något emot att få den nya posten som kommunal Kulturchef. Meriter har han obestridligen men är ändå inte bland dem som rekryteringsgruppen har kallat till intervju. Det är Ahlstrand, gissas det, som Rabert Berg (v) närmast syftar på när han talar om att "sympatier och antipatier för och mot de sökande" har fått styra urvalet. Det är ingen hemlighet att somliga finner Ahlstrand besvärlig att samarbeta med. Sen är det en annan sak att gruppen även lär diskutera ett namn utanför kretsen av formellt sökande. Det är dock inte f d lundabon Hans Alfredson, som har engagerats på annat håll.

Nöden

den numera yppiefierade gamla arbetar- och justestadsdelen i Lund är som bekant föremål för ett stort historiskt-kulturellt projekt, så stort att det har kostnadsberäknats till två miljoner kronor. Musik & teaternämnden hade inte alls så mycket pengar men var så positiv att man funderade på att uppakta kommunstyrelsen om ett specialanslag. Alla partier skulle att göra gemensam sak, men sedan valde moderaterna att avstå. Det lär ha varit efter att man sonderat hos nuvarande justitieminister Gun Hellsvik, då ännu bara oppositionsråd, och fått ett mycket bleklagt nej.

Kajsa Theander från V:s partiråd:

"Optimistisk ödmjukhet"

I samband med att den senaste v-kongressen minskade partistyrelsens storlek skapade den ett nytt representativt (distriktsvalt) organ, partirådet. Under det gångna veckoslutet höll partirådet sitt första möte, omedelbart efter partistyrelsen. Kajsa Theander var ombud från Skåne och Lund.

Behövs institutionen partiråd? Det är det för tidigt att säga än, menar Kajsa. Det beror bl a på vad partistyrelsen gör av de råd som man får. Fast det som sades denna gång hade nog partistyrelsen själv kunnat komma fram till.

Ann Schlyter från partistyrelsen och Lund avtackade partirådsmötet. Hon tyckte att mötet hade präglats av överraskande optimism och ödmjukhet.

Sågad vänstersamverkan

Lars Werner var egentligen sjuk men hade tagit sej till partirådets inledning. Enligt mångas uppfattning var det ett bra tal som han höll.

Det var en självkritisk genomgång av valrörelsen och valet. Ett för året nytt inslag hade varit den "vänstersamverkan" som pröva-

des, med Sven Grassmann och med kandidater från Socialistiska partiet och Arbetarlistan. Werner var rätt skarp i sitt omdöme över försöket och det fick även ett på sin höjd lamt stöd i den allmänna debatt som följde, varför företeelsen nog kan betraktas som sågad.

Partiets förnyelseprocess hade inte gått snabbt nog, menade Werner också. Vår retorik blockerar fortfarande många, samtidigt som vi numera är vilsna om vad vi menar med t ex socialism. Överhuvudtaget är vi luddiga i våra svar på många centrala frågor (detta återkom många talare till efteråt).

Inte mediernas fel

Dagens Nyheter förde i valrörelsens slutskede en kampanj som syftade till att få bort v ur riksdag-

Eva Ludvigsson

från Malmö var den andra skåningen på partirådet. I sin valvärdering undrade hon vad det hade blivit av partiets ofta utlovade satsning på storstadsområdena. Den hade man inte märkt mycket av i Malmö. Det var också i storstäderna som valet gick sämst.

Skoldebatterna och alla elever som gör intervjuer på valbyråerna blir ett alltmer omfattande inslag i valrörelserna. Naturligt nog handlar då många frågor om vänsterpartiets skolpolitik. Om detta hade det behövts mer material.

Eva L var också en av de få "gräsrotter" som yttrade sej i debatten om ny partiledning. Hon underströk att personvalen inte får ses isolerat utan måste bli en naturlig följd av de politiska diskussionerna och besluten.

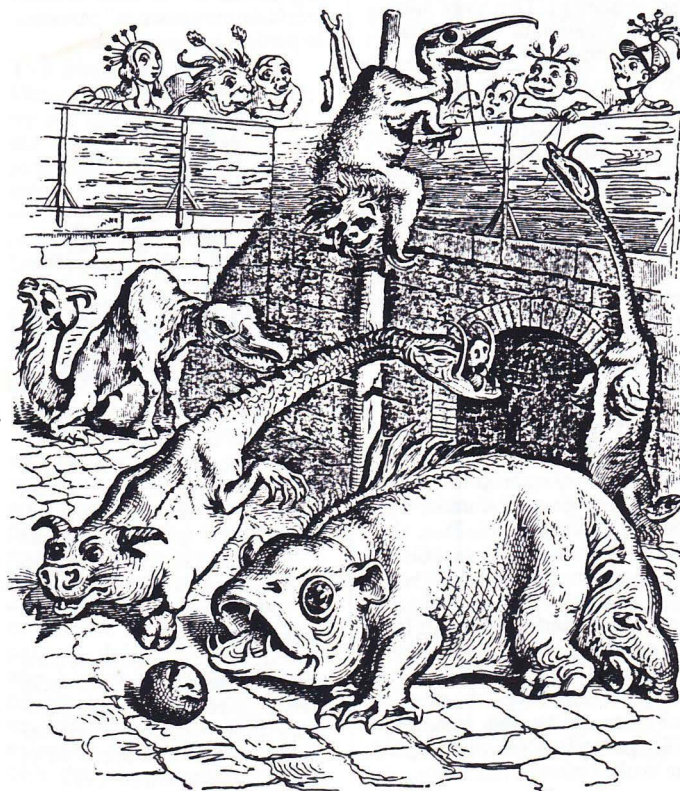
gen, sa Lars Werner, men i övrigt ville han (och högst få av de följande talarna) skylla nedelaget på press och andra massmedier. (Vi måste också inse att dagens valrörelser till stor del utspelas i massmedierna, och där duger det inte att komma med gammal skäpmat.) Nej, huvudfelet var vårt eget: vår allmänna otydlighet, vår förmåga att tala på fel sätt om rätt frågor. Han exemplifierade med den offentliga sektorn, förvisso en viktig fråga men där vårt försvar av den missuppfattades av många som att vi var motståndare till en nödvändig förnyelse.

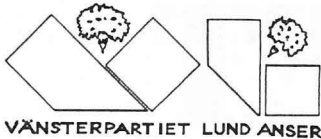
Även detta upprepades av många, och det var en klar önskan av partirådet att partistyrelsen ordnar med en diskussion om den offentliga sektorns demokratisering och förnyelse.

Till partistyrelsen

Mycket tid anslogs till diskussion i smågrupper men av den har vår rapportör ingen samlad bild eftersom protokollen gick direkt till partistyrelsen för begrundan.

Och partiledarfrågan? Till den finns det anledning att återkomma. Men Werner var bra, upprepar Kajsa.

VÄNSTERPARTIET LUND ANSER

Behöver vi fler poliser?

"Av hälets storlek attdöma var tjuvarnas antal två" är ett av de många klassiska citaten ur Grönköpings Veckoblad. Yttrandet tillskrivs stadens polismästare.

Här i Lund har vi en, om inte mästare så nästan, som har kvalificerat sig för ett citat i denna stads veckoblad.

"Iskrivelsen nämnda liggunderlag/mjuk golvbeläggning kan ej tillmötesgå då det helt strider mot de höga säkerhetskrav som måste finnas". Citatet är hämtat ur ett yttrande, skrivet av en poliskommissarie, med anledning av ett brev från fyra medborgarvitnen.

I brevet föreslår de fyra att omhändertagna, berusade personer, inte ska behöva ligga på golvet i arresten utan få en luftmadrass eller ett liggunderlag. Man anför såväl humanitära som medicinska skäl för sitt förslag.

Det här kan man tycka är en bagatell. Självklart sa polisstyrelsen ja till förslaget och anslog ett par hundralappar.

Men icke. Djupt allvarlig författar kommissarien en skrivelse i vilken hänvisas till lagar och paragrafer och regler för att göra fullkomligt klart att allt är i sin grönköpingska ordning. "Arrestens storlek och beskaffning regleras i KK 1958:215 paragraf 3".

Polisstyrelsen, som i § 8 vid sitt sammanträde 27 september behandlar brevet, lyssnar till de golvhårda argumenten mot detta mjuka krav, tex att den omhändertagne riskerar att hänga sig i luftmadrassen! Styrelsen "beslutar därefter i enlighet med den skrivelse som upprättats av Leif Lindqvist".

Vad är nu detta annat än guldgalonerad pippi? Enligt reglementet skall vakten var femtonde minut se till den omhändertagne. Om denne skulle få för sig att hänga sig skulle det vara enklare (om än inte enkelt) att göra detta i sina kläder i stället för att försöka göra en snara av en gummimadrass eller ett liggunderlag och ta sig av daga under loppet av femton minuter!

Vad är det i själva verket som ligger bakom styrelsens avslag? Det kan inte vara penningbrist. Knappast heller att förslaget kommer från vänster. Är det prestige? Anar polisen kritik bakom förslaget? Eller är det vanligt auktoritärt strafftänkande? "Som man bäddar får man ligga"? Men här är det ofta fråga om människor som behöver vård, inte straff. Tänk om!

Vänsterpartiet Lund, styrelsen

Bengt Edman

arkitekturprofessor, på sjuttioåret verksam i Lund, berättade på Ahlstrands arkivmuseum i onsdags om arkitekterna Alison och Peter Smithson. Det flödande talets gåva har väl aldrig varit Bengt Edmans starka sida, men det blev ju inte bättre av mackel med ljudet och bilderna och av att arkivmuseet är en sällsynt dålig lokal för talshower. Fascinerande var mängden av åhörare, sannolikt mest unga arkitekturstuderande, men längst bak hade smugit sig dem som i tysthet älskar den här sortens arkitektur – nämligen brutalismen.

Det var grånade diggare av betongens råhet, de utanpåliggande installationernas skönhet och allt annat typiskt för denna tid. Edmans egenhändigt ritade byggnad Sparta har ju fått arkitekturpris på sin tid, och senast i år har hans skapelse Folkets Parkbyggnaden i Lund omnämnts som ett av de tjugo viktigaste byggnadsverken från denna epok. Det är i en bok av den internationellt kände norske arkitekturteoretikern Christian Norberg-Schultz.

Så den byggnaden ska ingen försöka förvanska om nu folkparken ska exploateras. Men det är en annan historia, som hör den outgrundliga kommunalpolitiken till, och den får vi återkomma till i annan ordning. Till historien hör dock att det brittiska arkitektparets självtkommer hit i nästa vecka, och då kan man höra och se dem på arkivmuseet, där deras verk just nu är utställda.

Winner takes all?

Förhandlingarna om fördelning av kommunala uppdrag efter det borgerliga segervalet lär ha kört fast ordentligt. Den stora stötestenen tycks vara att vinnaren, moderaterna, gör anspråk på så mycket – tidigare har man storsint låtit de mindre borgerliga partier bli överrepresenterade. Det har gått så långt att miljöpartiet har fått en trevare från centern om samverkan inför nämdvalet. I Lund har samsjan mellan de tre traditionella partierna till höger som bekant varit så god att en förändring av mönstret vore en sensation. Grundtipset är att man samsas även denna gång, men kärvt tycks det alltså vara.

Lars Werner

ska tillsätta en egen kommission om vänsterpartiets framtid, står det i onsdagens DN. Bl a ska kommissionen samla dem bland de senare årens bemärkta avhoppare som ännu kallar sig socialister till en konferens för att lära av deras samlade kritik mot partiet. Lunds mest bemärkta avhoppare, Ulf Nymark, är inte inbjuden än, berättar han, men tillägger att han mycket gärna skulle delta.

Inget nytt om kommunala nämnder

Den 24 oktober träffas de politiska partierna för att göra upp om arvoden, de kommunala nämndernas antal och storlek mm under den kommande treårsperioden. Roland Anderssons (v) tips är att förhandlingarna (som inleddes redan före valet) inte leder någonstans, varefter moderaterna kommer att diktera villkoren. Först därefter är det på allvar lönt att ta kontakt med andra partier om kartell för att maximera sin representation. Roland tror inte att det för vänsterpartiet blir aktuellt med någon annan än mp. Av politiska skäl hade han gärna sett att so-

cialdemokraterna var med i en överenskommelse, men eftersom de måste förlora poster på en kartellbildning torde deras intresse vara ringa.

Det är ingen stor brådska eftersom nämnderna tillsätts först i december. Undantaget är kommunstyrelsen som väljs den 11 november. Vänsterpartiet har ingen kandidat dit ännu men partiets valberedning väntas snart träda i funktion.

Kommer det att slaktas nämnder i Lund liksom i andra kommuner? Troligen, säger Roland, men först efter utredning.

Historiker-kommissionen

som ska utreda vänsterpartiets förbindelser med de statsocialistiska länderna har haft sitt första sammanträde. Ledningen är beryggande lundensisk: Lars-Arne Norberg ordförande, Ulf Nymark sekreterare.

Man tänker inte, som Svenska Dagbladet förmodade, ta reda på "vem som pussade vem", dvs kartlägga alla resor och officiella kontakter. Sådant finns väl belagt i annat sammanhang. Intressantare är att reda ut varför kontakterna fortgick så länge, trots den allt starkare kritiken mot de aktuella länderna och deras system. Därvid kommer man att koncentrera sig på vissa brytpunkter, som 1967 då partiet bytte namn och KFML bröt sej ur eller 1977 då APK bildade eget. Frågan är också hur identiteten med "världskommunismen" påverkade partiets inrikespolitik.

Det fanns en inom partiet en betydande opposition mot "öst-kontakterna", inte minst i Lund. Hur bemöttes den? En annan intressant aspekt, som man ännu inte vet hur mycket man kan fördjupa sej i, är hur partier som SUKP och SED såg på dåvarande VPK och den svenska vänstern i övrigt.

Budget för kommissionens arbete är inte fastställd – här tycks VBs tidigare uppgifter inte stämma. Någon tidsplan finns heller inte ännu, men man siktar på att vara klara i september 1992.

Tommy Olofsson

spelade en gång fotboll i VPK IFs korplag men är mera känd som poet och litteraturkritiker, det senare i Svenska Dagbladet. Sina tidigare vänsterförvillelser har han för längesen gjort avbön för. Det gladdede oss emellertid att ha ställd upp i den lyckade författaraktionen för bibliotekets hotade Järnåkrafilial, och inte minst hans klara avståndstagande från den kulturella nyliberalism som nyss gjort sej hörd i Svenskan genom Carl Rudbeck. Bebadar detta en ny vänsterglidning – poeter är väl samhällets yttersta känselspröt? Tommy O har blivit tyngre i kroppen av stillasittandet ute i Hjärupvillan, men är säkert ändå välkommen åter till Vänsterpartiet Kamraternas IF.

Bengt Hall

är driftig rektor för den progressiva folkhögskolan i Kvarnby. Nu har han varit ute i Landskrona och köpt tio gamla paviljonger som ska återuppstå som undervisningslokaler. När det går dåligt för Sverige och ungdomsarbetslösheten rakar i höjden har nämligen folkhögskolorna högkonjunktur, särskilt de välskötta. Det kan bli en lyckad lösning med paviljongerna – tänk på Louisiana.

Jörn Svensson

har suttit som allmänföreträdare i Lunds universitets styrelse. Det uppdraget misskötte han – han var frånvarande på nästan alla sammanträden. Det är beklagligt att han inte velat bryta sin norrländska isolering och låta det skånska universitetet få nytta av hans obestridliga vetenskapliga, politiska och administrativa erfarenheter, och det är särskilt trist att han har gett rektor Håkan Westling argument för att minska allmänföreträdarnas roll i styrelsen.

Öresundsbrons

konsekvenser har lundapolitikerna tidigt insett, och har därför varit klara motståndare till bron. Nu gick det Lund emot i riksdagen, och idag slår ett dansksvenskt avtal som fast att bron ska byggas. Den som tror att en miljökonsekvensutredning ska kunna stoppa brobygget är lika optimistisk som den som hoppades att sossarna skulle göra det.

Det är bara att bita i det sura äpplet och se hur man kan mildra plågorna. Till plågorna hör Malmö stads som ett brev på posten framlagda förslag till utbyggnad av den sk bronozonen, en stad stor som Lund omedelbart söder om Malmö, och med 13 000 arbetsplatser och ungefär lika många bostäder.

Byggnadsnämnden ska på onsdag yttra sig över denna koloss, liksom över en annan effekt av Öresundsbron, nämligen Riksbangård Syd. Stationsområdet i Lund kan kanske också ses som en exploatering i regionens hetta, där naturligtvis Lunds egen spårvägsutredning också är ett försök att minska biltrafiken. Den torde dock ha drabbats av en svår punktering genom översiktsplanens haveri.

Alla de här stora ärendena diskuterades i byggnadsnämnden i onsdags, och till dem finns många gemensamma nämnare som stadsbyggnadsdirektören Anders Tingvars på ett föredömligt sätt presenterade. Exempelvis vikten av att betona miljökonsekvenserna av alla utbyggnader, att se positivt på en riksbangård för att gynna gods på järnväg, men avvisa Lackalänga, att hårt driva kravet på ett gods-spår utanför Lund och andra tätorter – vars läge snarast måste utredas.

Trots alla satsningar på järnväg och spårväg som Lund ligger bakom, måste man nog ändå ha en viss planberedskap för nya vägutbyggnader, menade stadsbyggnadsdirektören. Snacket om 8 000 bilar per dygn över bron inser ju alla är nys, det dubbla är nog minimum för en bro med 40 000 i kapacitet. Bara "brozonen" skulle alstra 150 000 trafikrörelser per dygn, så något måste detta ju drabba Lund, om vi inte ska bygga kupol över Lund.

Men det har ingen föreslagit ännu. Frågan är hur solidarisk man måste vara.

Thomas Schlyter

Samgång mp och v?

Vi kan börja i Lund

– Mitt största nederlag var inte laddandet av Barsebäck II, sade häromdagen Thorbjörn Fällidin i en kommentar till den biografi om honom som just har utkommit. Det var i stället misslyckandet på "Uppsala möte", då centerpartiet beslöt att inte fullfölja mittensamverkan i riktning mot en sammanslagning med folkpartiet, något som Fällidin hade engagerat sej för. I Sverige saknar vi nästan helt tradition av att slå samman politiska partier.

Därför är det inte med stora förhoppningar om framgång som jag försätter att plädera för ett närmande, med sikte på fusion, mellan miljöpartiet och vänsterpartiet. Ändå gör jag det.

Apparaternas makt

Att det är så svårt att slå samman partier (centern försökte ju också halvhjärtat med kds) beror säkert bl a på det stora svenska partistödet. Socialistisk Folkeparti har procentuellt fler väljare än vänsterpartiet men deras centralpartikansli rymms i två kontorsrum på Christiansborg. I Sverige har partierna med det offentliga stödets hjälp byggt upp massiva apparater (även små partier som mp och v har sammanlagt flera hundra anställda på olika nivåer) som, enligt kända sociologiska lagar, har intresse av att allt i princip förblir vid det gamla.

För att rubba en stark apparat krävs det en rejäl kris, något som Lenin brukade framhålla. En sådan kris utgörs för partiets del av ett stort valnederlag. Den förutsättningen gäller särskilt för mp men även för v. Men det gäller också att handla medan kris-känslan finns kvar. Snart nog kommer man in i den vanliga lunken.

Två likadana partier

Min enkla utgångspunkt är att mp och v är så lika både i politiska krav, arbetssätt och social sammansättning att det inte finns anledning att bevara uppdelningen. Då förutsätter jag att ett större parti är bättre än två mindre. Detta är inte självklart, konsumenten gillar ju att kunna välja mellan Carlsberg och Tuborg trots att det är samma brygd i båda flaskorna. Ett rikare utbud (två partier) skulle alltså kunna locka fler väljare totalt.

Men risken är att ett av partierna, som nu, hamnar under en viktig spärr. Ett annat och tyngre argument är att inget av de båda partierna har aktiva medlemmar nog att fullgöra sina uppgifter. Lokalorganisationerna är svaga och bildar inget heltäckande nationellt nät (sämst för vänsterpartiets del), och medlemsutvecklingen är dessutom negativ. En sammanslagning skulle innebära en viktig strukturrationalisering (ett ord som många i både mp och v skyggar för).

Tyvårr även EG

Mp och v har alltså en i stort sett likadan politik. Det gäller fördelningsspolitiken, där mp snarast är mer radikalt (eller om man så vill utopistiskt), ekonomi och företagsamhet, där även v numera säger vackra ting om småföretagarna och där mp är en minst lika varma anhängare av regleringar, den offentliga sektorn där v har blivit mycket mera liberalt, försvaret, miljön där mp är mer konsekvent men v inte ligger långt efter i retoriken. Vs åsikter sammanfaller tyvärr också med mps när det gäller glesbygds-politiken och EG-frågan.

Detta sagt om rikspolitiken. På det kommunala planet är skillnaderna i allmänhet ännu mindre. Viktiga undantag finns förvisso, men det beror snarast på att udda personligheter ofta kan skaffa sej ett betydande lokalt inflytande i små partier.

Vad gäller arbetsstilen har mp utgett sej för att vara pionjärer, men avsaknad av ordförande, snabb rotation och könskvoteringsprovade vi i vpk Lund redan på sjuttitalet – och det gjordes också på andra håll i partiet. Båda partierna har en aktivistisk moral, stark tro på amatörismen och övertro på det utomparlamentariska arbetets möjligheter, och de har lika svårt att leva upp till sina vackra föresatser.

Socialt präglas den aktiva partikadern på båda hållen av välutbildade mellanskiktare i sina bästa år, dvs födda på 1940-talet.

Inte väljarna, men ...

När det gäller väljarna är överensstämmelsen inte lika stor. Ty v är ju i hög grad ännu ett arbetarparti, och de traditionella arbetargruppenas relativa betydelse i väljarkåren har snarast ökat i takt med tillbakagången i storstäderna. Mps väljare i 1988 års genombrottsval kom till stor del från det borgerliga lägret. Men de väljarna är i princip borta nu! Även partiernas väljarbaser har alltså närmast sej varandra.

Det hindrar inte att många väljare säkert skulle bli vilnsna vid en sammanslagning. Men jag är övertygad om att de dynamiska effekterna (som man brukar tala om när man sänker skatter) skulle överväga. För många människor är splittring allmänt dåligt och samverkan allmänt bra.

Hur gör man?

Tyvårr vet jag inte hur man går till väga för att slå samman mp och v. Ett första steg är, förefaller det mej, att utbyta artigheter och göra symboliska vänskapsmarkeringar. Där har man kommit en bit på väg. Men det räcker inte.

Ett annat steg bör vara att bygga ut det informella samarbetet på politikens olika nivåer. Man bör byta tjänster. V har en riksdagsgrupp som skulle kunna lägga fram motioner åt mp, mp har en riksspridd veckotidning som v kunde utnyttja.

Naturligtvis förutsätts en fort-löpande debatt i fusionsfrågan i både teoretiska och mer populära organ och sammanhang. Och en medveten utveckling av de sociala kontakterna.

Snabbt kan en sådan här process inte gå. Men det är mycket vunnit om man lär sej att betaraktarierna nuvarande form som provisorisk. Att t ex vänsterpartiet vid sitt kommande ledarval förklarar att detta är en övergångslösning. (Det förenade partiets första ledare måste av psykologiska skäl komma utifrån. Likaså måste namnet vara nytt. Miljöpartiet De Röda?)

Lund som laboratorium

Lund är en stad där miljö- och vänsterpartister har särskilt goda möjligheter att driva på fusionsprocessen både genom agitation i de egna partierna och praktiska experiment. Jag ska avsluta med något om de senare.

Vänsterpartiet har en lokal som är charmig men inte särskilt praktisk, som man inte riktigt lyckas fylla med aktiviteter och som börjar bli alltför dyr. Miljöpartiet får rimligen plats över i sina välbärgade lokaler på Stora Fiskaregatan. Kunde inte v hyra in sej? Det skulle skapa automatiska kontaktytor.

Partierna kunde samordna sina appellmöten på Mårtenstorget, så att man aldrig konkurrerade utan ibland tog varsin lördag, ibland uppträdde växelvis på samma möte. Röd(grön)a Kapellet, där det numera även finns mp-are, kunde vara en förenande länk.

Vid allt kommunalt motions-skrivande skulle man rutinmässigt undersöka om det andra partiet ville vara med. Resultatet skulle säkert bli att tvåpartimotioner snarare blev regel än undantag.

Veckobladet vore ett naturligt organ för diskussion om och utvärdering av processen. Men inte bara det. Kan inte mps styrelse svara för ledaren de veckor som v-styrelsen inte gör det? Kan inte mp-are gå in i den redaktion som just är i färd med att förnyas?

Gunnar Sandin

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet,
(se ovan).

NY ADRESS.....

Rena masochismen

Fredag och VB anländer till Bokcaféet i Växjö. VB är en av få tidningar som jag ser fram mot, läser med glädje. Jag blir dock ofta förvånad över den oerhörda självkritiken, både politiskt och visavi tidningen. Självkritik är naturligtvis bra, men ibland slår ni faktiskt över! Att ni klarat att ge VB i så många år är en prestation värt en (Lenin)medalj första graden!

"Tidningar föds, blomstrar, vissnar och dör" skriver ni inför diskussionen om VBs framtid. "Vänstern har ofta varit alltför sentimentalt gentemot sina gamla institutioner". -Jodå. Men i fallet VB hämtar jag och fler med mig här i Växjö INSPIRATION, både till handling och skrivande! Det finns många "institutioner" som jag vill lägga ner, förnya i grunden, mycken unkenhet som bör bort - men VB har ju faktiskt varit en kraft som arbetat MOT unkenheten. Betänk er innan ni gör något drastiskt!

Så till valanalysen; Lucifer skrev för ett par veckor sedan ungefär att i Växjö har man gått framåt på en lyckad oppositionspolitik. Helt fel. Vi har haft ett intensivt samarbete med s och mp och i tre år talat väl om denna majoritet. Partiegoismen har fått vika. Dessa tre år har varit ett enda elände ekonomiskt för kommunen. Trots ett ideligt sparande och skärande har underskotten vuxit, vilket naturligtvis borgarna skyllt på oss. En hel del bra saker har vi trots ekonomin dock lyckats med. Hur kunde då v gå framåt? S backade fyra mandat, mp halverades... Ja, vår framgång är marginell, från 10,3% till 10,4, men i alla fall? Svaret kanske en borgare snuddade vid. Han sa, efter valet: Jag tror ni känner varenda en av era väljare!

I denna förklaring ligger helt enkelt det faktum att vi arbetar som om det vore valrörelse alltid ute på gator och torg, vid fabriker, springande i trapporna... Hårt arbete är det enda som gäller. Visst blir man sliten - men hellre en sliten VB-redaktion än ingen alls!

I all hast

Carin Högstedt, (v) Växjö

Alldeles för mycket blommor. Men dom värmdel! Red.

På väg till Tappan går jag genom stadsparken. I gruset ligger en massa kastanjer, som förmodligen irriterar joggarna när de kommer springande. Själv har jag övergått till going och då är det bara skoj att sparka till kastanjerna och låtsas att man är Gunnar Nordahl (undertecknad är född 1935).

Jag tittar in till stadsparkskaféet för att se hurvida katten Sim ligger på soffan. Ja då, där sträcker han ut sig! Sim är ett rakfyllt exemplar av den där typiska lundakatten med svartvit teckning, som man ser lite varstans. Tusse, som blev överkörd uppe på Norra Fälåden för några år sedan, hade samma utseende.

Jag tar mig över järnvägsspårren till min SJ-lott. Måne det är dags att börja gräva? Först laddar jag upp med några gråpäron, smultron och busktomater, sedan sätter jag igång med att vända jordkoker i lök- och potatislandet. Sambon inspekterar och tycker att jag gräver för djupt och att jag dessutom underlåter att rensa jorden från ogräsrötter. Men jag hoppas att kylan ska ta dem. Den late hittar alltid förklaringar!

När skymningen närmar sig tar vi fram grillen och ett gott men billigt vin (S:t Emilion). Det börjar bli kallt på kvällarna, men de glödande kolen värmer ju. Kotlett och entrecôte tillsammans med stora bitar lök och kall stuvad potatis smakar mums. Ett barn kommer in och vill titta på vårt humlebo, men humlorna verkar ha gått i idé. I stället får barnet syn på resten av vår köttmåltid. Det ber att få gnaga på benen. Jovisst, det går bra. Det är fint med barn som håller på gammalt matskick.

Det börjar för övrigt bli gott om barn i koloniområdet. Flera bekanta har flyttat in på sistone. Kanske blir det en trend att i den sammanfallande svenska ekonomin återvända till kolonimrådena?

Dagen efter är vi med om att inviga en nyköpt kolonilott (pris 23 000) som ska bebos av tre damer, några barn och en vänlig hund. De kallar sig Tant Brun, Tant Grön och Tant Gredelin. Vi dricker Amadeus och äter två sorters tårtor. Trots att tårtorna är mycket goda blir det en del rester åt vovven.

Under det allmänna pratandet får vi tips om en underlig kolonist som börjat rycka upp sin buxbomshäck eftersom hon fått för sig att den suger upp för mycket vatten. En närvarande granne har lyckats rädda några säckar buxbom, som var tänkta att hamna i containern. Sambon tinar lite växtmaterial, för det finns en del luckor i den egna kolonitappans häcksystem. Hon tycker dock att det är slöseri att jag tar till SJ-tappan, men jag gör det ändå, fast inte så mycket.

Finn

Yngve Holmgren

är den person i hela världen som vet mest om de skånska ångspårvägar som byggdes på 1880-talet. Tisdag 22.10 (biblioteket, cirkelrum 2 kl 19, inträde 10 kr) kommer han till Lund och föreläser om dem. Det kan vara lärorikt att ta del av de historiska erfarenheterna när man åter diskuterar uppbyggnaden av skånska spårvägsnät. För övrigt är teknikhistoria fascinerande i sig, och Yngve H är en lysande föreläsare. Så om ni på tisdag kväll inte engagerar er i vänsterpartiets programskrivning - satsa på ångspårvägen!

Vi påminner

om det möte om Veckobladets framtid som avhålls i redaktionslokalen onsdag 30.10 kl 20. Eftersom själva numret måste snabbproduceras fram till det klockslaget ber vi redan nu bidragsgivarna att vara ute i god tid.

Torbjörn Tännsjö

är medlem av vänsterpartiets programkommission, som av partistyrelsen har uppmanats att påskynda sitt arbete. Tisdag 22.10 besöker han Lund, finns på vänsterpartiets lokal (Bredgatan 28) på kvällen från kl 19 och diskuterar gärna det blivande programmet med alla intresserade.

Välkomna till Gröna Lund

Miljövecka 21-26 okt. alla dagar kl 19 i Lunds Stadshall
Månd: Invigning med bl a Bo Selmer och Bodil Jönsson. Prisutdelning i tävlingen "God miljö i Lund - vad kan vi göra?" Hedersomnämning till miljöbästa affären. Musik. Naturskolan berättar om sin verksamhet. Skånska Teatern underhåller.

Tisd: Kompost och avfall, Viktoria Stenqvist, Sysav. Förpackning och miljö, Mikael Backman, LTH. Det ständiga tjetet om att handla miljöväntligt, Mattias Lundberg, LU. Solbyn - ett ekologiskt och socialt levnadssätt, Nils Nyberg.

Onsd: Kemikalier - grunden för vår tillvaro, Lillemor Lewan. Internationaliseringens betydelse för kemikaliekontrollen, Eva Dietrichsson, Kemikalieinspektionen. Kemikaliesamhället - vad kan Du och jag göra, Jan Ahlbom, Länsstyrelsen, Göteborg.

Torsd: Avfall som samhällets följelagare, Per Berg, Chalmers. Landskapets framtid, museum eller dynamik?, Eivor Buchti, Movium. Hur vårdar vi naturen i Lund? Nils Englesson, kommunekolog.

Lörd: kl 9-14. Miljöutställningar. Presentation av olika miljöföreningar. Information från Sysav. Solbyn, KRAV-odlare och Rusthållargårdens Lammgård presenterar sig. Tipsrunda, café, politikerhörna, film, skogsmulle. Lund Symphonic Band kl 10-11.

MÖTE MÖTE

KOMPOL. Möte må 21.10 kl 19.15 möte på partilokalen.

RÖDA KAPELLET. Sö 20.10 kl 18.45 rep på Palaestra. Repertoar: 136, 157, 164, 223, 243, 244, 247.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg och Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa nummer Gunnar Sandin, tel 135899. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 138213 el. 115069